

Látogatóban Király Leventééknél

A család adja a végszót

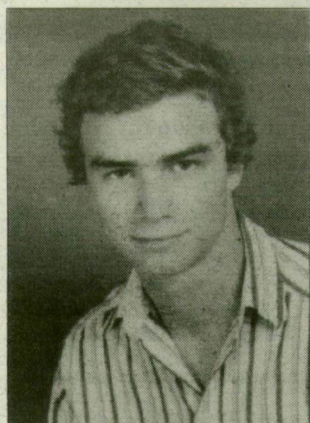
– Épp most jelentette be, hogy színész lesz – mondja Király Levente, amikor leülünk a három szobás lakás nappalijában. – De remélem „kinövi” ezt az ötletet.

Hogy valóban kinövi-e nem tudni, mert Király Levente a fiát is hiába tartotta távol éveig a színháztól. Attila negyedéves a színművészetin, a budapesti közönség láthatta már az *Őrült nők ketrecében* és az *Ózban*, amikor Gálffy László helyett ugrott be a Madár-ijesztő szerepébe.

– Mit szólnak ahhoz, hogy a fiú is színész lett?

Király Leventéné válaszol. Judit nem szakmabéli; a Vasvári szakközépiskola igazgatója, matematika-közgazdaságtan szakos tanár.

– Borzasztó kegyetlen pályát választott, ahol állandó a megmérettetés. Az életüket teszik rá, mások meg egyszerűen bohócnak nevezik őket. De amikor Attila elhatározta, hogy színész lesz, támogattuk, mert nekünk az a legfontosabb, hogy a „mienk” maradjon a fiú. És a színészi pályának azért van egy egyedülálló varázsa, amiért

A Király-családból Foltossal, a kutyával találkozunk először, ő szalad elénk a Feketes utcai U-ház harmadik emeletén. A „fajtiszta korcsot” egy menhelyről hozták a 11 éves Eszternek, miután végigpróbálták halat, madarat, hörcsögöt, de a kislány elégedetlen volt, mert nem lehetett velük kommunikálni. Foltosnak azóta is ő a gazdája, ő eteti, sétáltatja. Király Eszter a rókusai általános iskolába jár, angol tagozatra.

érdemes csinálniuk: a taps, a siker, a közönség szeretete.

– Milyen Levente egy-egy premier előtt?

– Ahogy öregszik, egyre izgulósabb, egyre nyűgösebb. Ilyenkor nincs mit tenni, rá kell hagyni, hogy nem lesz jó a szerepben.

Persze, én tudom, hogy jó lesz, mert végigkísérem a felkészülését, megbeszéljük a figurát, végszavazunk a szövegtanulásnál. Nem tagadom, lehet, hogy elfogult vagyok Leventével szemben: nagyon jó színésznek tartom.

A művészeknél általában

A Feketes utcai háromszobás, igazi belvárosi méretű lakást bizonyára sokan megírgyelnék a Király családtól. Holott kevesen tudják, ezek a lakások nem potyognak az égből, meg kell értük szenvedni, s ki tudja, végül megéri-e a hozott áldozat egy olyan otthonért, amely „csak” bérlemény? Király Leventéék Eszter születése után rádőbentek: nem férnek el a tarjáni téglablokkos kétszobás, 56 négyzetméteres magántulajdonú lakásban. Tíz éve el is cserélték a földemcsere előtt álló, meglehetősen lepusztult belvárosira, bízva abban az ígértben, hogy egy éven belül elkezdődik a felújítás. Az egy esztendőből azonban öt lett, majd újabb öt következett az IKV által felajánlott Londoni körúti „lak-tanyában”. Mindössze két éve élvezhetik Királyék a szépen rendbehozott, Szeged szívében található otthont.

hívás és hobbi is, amit csinálnak, nemigen marad idejük másra. Levente pedig sokat játszik, hat szerepe volt ebben az évadban. A családban így általában mindent Judit csinál, különösen bemutatók idején. Levente szeret ugyan bevásárolni, de olyankor rosszul jár a család, mert szinte kiürül a kassza. Ételreceptet nem érdemes kérni tőle, mert ha nagyritkán főz is valamit, inkább kísérletezik, és utólag fogalma sincs, mit rakott a fazékba. Egyedül nyáron szabadabb egy kicsit, olyankor egy kis, Somogy megyei faluba, Gyugyura utazik a család. Persze, csak ha vége a szabadtérnek, mert Levente nélkül nem mennek sehova.

– Hogy akadtak rá Gyugyura?

– Sándor János „nyomán”. Azóta nekünk ez a világ közepe. Egy tarjáni garázs árából vettünk egy parasztházat, onnan járunk le a Balatonra, hiszen csak tíz kilométer. Holnap utazunk.

Megígérjük: az újságot majd utánuk küldjük Gyugyura.

Keczer Gabriella

Király Levente 1959 óta tősgyökeres szegedi. A végzős színművészetiseknek annak idején kötelező volt két évet vidéki színháznál tölteni. Ő a Tisza miatt választotta Szegedet. Sok jó szerepet kapott, megszerette a várost és itt maradt.

– Sokan azt tartják, vidéki színésznek lenni azt jelenti: eltűnni a süllyesztőben.

– A vidékiségnek természetesen megvannak a maga hátrányai, de ezek nem szakmaiak, inkább anyagiak. Engem kezdetben gyakran hívtak Budapestre, de nagyon sok feladatam volt itt, nem tudtam menni, így leszoktak rólam. Nem bántam meg, borzadva látom, egyesek hogyan veszítik el karakterüket, gerincüket, mert minden áron fel akarnak kerülni a fővárosba. Azután persze ők tűnnek el a süllyesztőben.

– Emlékszik, mi volt itt az első szerepe?

– Hogyne, jó nagy bukás volt. A *hős faluban* kellett alakítanom egy brutális őrmestert, nekem, az – akkor még – hatvan kilós, szőke, szelíd fiatalembernek. Az első sikeremre is emlékszem: az *Erdekházasságban* volt egy táncos szerepem. Azután kezdtek „jegyezni”, pedig prózai szakon végeztem.

– Izgulós?

– Nagyon. Mivel belülről dolgozom, alapvetően a hangulatomtól függ, milyen lesz az alakítás. Ráadásul ahogy telik az idő, úgy érzem egyre nagyobb kihívásnak, hogy mindig valami újat kell nyújtanom. Öregszem, és ez abból is látszik, hogy egyre hamarabb megyek be a színházba kezdés előtt.

– Milyen érzés a fiát színpadon látni?

– Nem lehet velem bírni olyankor, annyira ideges vagyok, nem tudok enni sem. Attilát sokáig zavarta, hogy úgy emlegették: a Levente fia. Azután, hogy átélte az első saját sikerét, megszabadult ettől a nyomasztó érzéstől. Nekem pedig elmondhatatlanul jól esett úgy jegyet kérni az *Őrült nők*-re, hogy „én vagyok a Király Attila apja”.

– Attilának nemrég volt egy nagy szerepátvétele az *Ózban*. Emlékszik-e valamelyik saját, nevezetes beugrására?

– A legrázósabb az volt, amikor egyik reggel felhívtak Kecskemétre, hogy este a *Charley néni*-ben kellene játszaniom Sass Jóska helyett. Azt sem tudtam, megvan-e a szöveg. Átkutattam a lakást, megtaláltam a szövegtanulmányt, megszereltem a jelmezemet, és indultunk a feleségemmel Kecskemétre. Ut közben átméltam a szerepet, amikor délután odaértünk, tartottunk egy próbát, és este rendben lement az előadás.

– Kedves szerepe?

– Tevje a *Hegedűs a háztetőn*-ből. Azt, hogy „kicsi lány, kicsi madaram” még most sem tudom elrészé-kenyülés nélkül mondani, mert a saját gyerekeim jutnak az eszembe.

Keczer

Réztábla húzódik meg szerényen a könyvespolcon, s csak a háziak tudják, a rajta olvasható humorosnak tetsző szöveg mögött hány esztendő mindennapos, háziasszonyi küzdelmei búzák meg. Ime a táblába vésett, az utókornak is szánt mondat: „Király Leventénének, született Novák Juditnak, a tanárnőnek, az anyának, a feleségnek, a tanulóknak, az emancipátor bajnoknőnek, a fájdalom és szenvedések és a tanulás tűrójének férjéül és fiától.” A dátum: 1974.

Azóta a család minden évben megünnepli a táblázat jubileumát, hiszen Király Leventénének, Juditnak kijár. Mondhatnám, duplán, avagy triplán más asszonyhoz képest, mert messziről sejteni lehet, nem könnyű huszonöt esztendője (áprilisban ünnepelték az évfordulót) színészele-
ségnek lenni.

– Hogy ismerkedtetek össze?

– Jászai Laci, aki most már nyugdíjas színész Veszprémben, anyuék jó ismerőse, ugyanakkor Levente kollégája és barátja volt. Az ő feledékenységségének köszönhető, hogy találkoztunk. A szüleimnek ugyanis megígérte, hogy följön, ugyanakkor Leventének, hogy moziba megy el vele. A két programot végül úgy egyeztettem össze, hogy engem is meghívtak moziba. A találkozás azzal folytatódott, hogy Levente meg volt szorulva, tőlem kért pénzt, majd eljött hozzánk, megadni a tartozást. Amiből az lett, hogy annyira jól elbeszélgettünk, hogy végül csak azt felejtette el, ami miatt megkeresett. Ebből adódott, hogy újra el kellett jönnie, de már egy virág-csokor kíséretében, majd meghívtak színházba, a *Figaró házasságára*, amiben

Judit asszony

Fotók: Schmidt Andrea

ő játszotta a Figarót. Hát, így kezdődött.

– Miért írták a család férfitagjai a réztáblára, hogy Király Leventénének, a tanulóknak?

– Arra a nehéz időszakra céloztak, amikor a munka és a család mellett tanulnom kellett. Hiába végeztem 1967-ben matematika-ábrázoló geometria szakon a JATE-n, ez a diploma a későbbiekben nem volt elég. A Rózsában tanítottam, 1970-ben született Attila, s amíg otthon voltam gyeseen, az ábrázoló geometria, mint tantárgy megszűnt. Éreztem, ha visszamegyek dolgozni, nem lesz meg az óraszámom, s jelezték is, hogy nehéz az egyszakost foglalkoztatni. Ezért még a gyes idején beiratkoztam a közgazdasági egyetem tanár szakára, egyéni levelezőként, csak vizsgázni jártam fől Pestre. Az egy nagyon kemény időszak volt. A Rózsában

különbben tizenhárom évig tanítottam.

– Miért jöttél el?

– Ahogy akkor mondták, profilt tisztítottak, és a kereskedelmi tárgyakat áthelyezték a Kőrösbe. A közgazdasági szakközépiskolában öt évet húztam le, majd végül személyi okok miatt mentem el a kereskedelmi és vendéglátóipari szakmunkásképzőbe. Három év után igazgatóknak hívtak a Vasvári közgazdasági szakközépiskolába, ahol az első öt éves ciklus után nemrégiben újra beadtam a pályázatomat és további öt esztendőre bizalmat kaptam.

– Mit szólt mindehhez a család?

– Amikor igazgatóknak hívtak, mondták a „fiúk”, hogy vállaltam el, majd ők mindent megcsinálnak itt-hon. Persze, ebből nem lett semmi, de ez nálunk mindig is így volt rendjén.

Fekete Klára